Було це в часи жорстокі і криваві, сумні й тяжкі для всього народу.

Один індус мав у своєму садку дерево життєвих радощів, що родило тільки раз за своє життя і то лиш один овоч.

Весь народ чекав на цей овоч, як на Бога з неба, як на джерело щастя, як на початок нового життя.

І от дерево розцвіло, зав'язалося, овоч почав рости, наливатися... Дозрів і став прозорий, мов кришталь. Удень виблискував веселими кольорами й барвами, наче діамант, а вночі світився, як місяць. Дивні життєдайні пахощі розливалися від нього по всій країні. Зачувши ті пахощі, люди посходилися з цілої країни — багаті й бідні, старі й молоді, здорові й слабі...

Усі хотіли купити хоч шматочок того овоча, щоб заспокоїти свої болі, прогнати смуток і жалі, почути в душі радощі життя.

— Він дозрів, він дозрів для всіх нас! — гукали вони.

— Дай нам! Поділи на нас усіх!

— Нехай хворий стане здоровим, сумний — веселим!

— Нехай настане щастя в нашому нещасному краю!

Та індус усіх прогнав. Він був недалекоглядним і сліпим. Йому здавалося, що овоч ще не зовсім виріс і не дозрів.

Посилав слуг на базар довідатись, скільки заплатять за овоч.

— Дають сім верблюдів. Весело сміявся:

— Ідіть іще завтра! Приходили, повідомляли:

— Дають сім слонів. Весело сміявся:

— Підіть іще завтра! Приходили, відповідали:

— Дають табун коней...

— Ідіть знову!

І ось прийшли слуги і сказали:

—Уже нічого не дають!

Індус злісно розреготався...

Та коли ближче придивився до овоча, побачив, що той потускнів, зморщився, поменшав, кудись зникло його сяйво, вже не було чути пахощів.

Тоді, стурбований, сказав собі:

— Тепер бачу, що він більше не ростиме, що вже дозрів. Зірву його й понесу до самого раджі пресвітлого.

Коли ж виліз на драбину і приглянувся до овоча зблизька, з жахом побачив, що він уже перестиг...

Як тільки взяв його до рук, овоч луснув і розлився брудом.

І від його смороду тікали люди світ за очі.